

— Майка си повърнахъ азъ тая нощъ отъ райскитѣ врати . . . не можа да надвие на себе си той и додаде замисленъ. — Тя цѣлъ животъ за менъ се е бѣхтала и си е цѣдила очитѣ, азъ да бжда тукъ, пѣкъ тя . . .

Но докато довърши, отпърдѣ му се изтжпи гола циганка и разгърна улията си :

— Азъ да те науча, свети Петре, чакай! На майка ти едно врѣме се примолехъ, да ми даде туй поясмо. „На, каза тя, синъ имамъ по гурбетъ, за негово здраве“. — Вземи го сега и иди я извлѣчи съ него отъ пакъла. Ако не ѝ се досвидѣло, когато ми го даде, то нѣма да се скжса!...

И светеца взе поясмото, погледна го, па се запжти къмъ прѣизподнята. Тамъ още отдалечъ ечаха грѣмливитѣ рѣчи на знахари и старей буйни, прѣпирни кипѣха между учени и мждреци и нѣкакви здавени викове се отекваха между звѣнѣтъ на брадви и мечове . . .

Добри Фировъ.

Стига вече!

Крадци ограбиха хазната!

Ний викаме до небеса,

Но пакъ оставяме въ страната

Крадци управници да сж.

Тръбимъ: народа нѣма мира,

Отъ произвола на властѣта,

Но по-нататѣкъ . . . страхъ ни спира

Да си изпълнимъ длѣжността.